Dimitrie Anghel
Mama

Dimitrie Anghel

Editura Bestseller

Imagine: Ambrozinio/Shutterstock.com

bestseller

Carte electronică publicată cu sprijinul Ministerului Afacerilor Externe – Departamentul Politici pentru Relația cu Românii de Pretutindeni.

MINISTERUL AFACERILOR EXTERNE
DEPARTAMENTUL POLITICI PENTRU RELAȚIA CU ROMÂNII DE PRETUTINDENI

Mama

Mamă ! Ce puțin am rostit numele tău și cît de vag îmi aduc aminte de tine... O negură te învăluie și parcă din neguri e urzit și conturul tău.

În fața mării, unde am stat, privind neîntrerupta goană a talazurilor, acolo m-am apropiat mai mult de tine și am căutat să te rechem. Din fundul orizontului aceluia ce-l hotărăște linia curbă a mării, de acolo ai venit tu. Pe o noapte dulce cum e aceasta, un vas legănat, ce și-a scris pieritoarea dungă pe cer, te-a adus desigur. Și pe cheiul acesta singuratic, unde întîrzii eu, visînd uneori, au coborît pașii tăi, de bună seamă.

Ca și acum, neastîmpăratele talazuri se ridicau ca niște fantome din mare și alergau de-a lungul digului de piatră sură ca să privească portul. O semilună pală, brodată pe un steag, lucea și atunci pe înaltul unui catarg, și tu desigur, cu fața întoarsă peste umăr, ai trebuit să privești tristă pe largul întinselor valuri ce te despărțeau de țara ta...

După marginea curbă a mării, unde se închide orizontul, acolo unde încep apele albastre ale Bosforului, e o altă lume, și tu de acolo ai venit. Multele lucruri ciudate, ce dorm în sufletul meu, de acolo mi le-ai adus. Nostalgia ce o resimt în fața marilor ape, cînd văd o pînză albă, fîlfîind ca o aripă de albatros, de la tine trebuie să-mi vie. Îngustele caice, cu șirul lor de vîslași, plecați pe rame, de aceea mă farmecă.

De după marginea curbă a mării, unde palatele da marmoră coboară cu treptele lor pînă în valuri, de acolo, ca valurile aceste ce călătoresc și murmură necurmat, îmi vin amintirile.

Ca o odaliscă, cu fața acoperită, vine trecutul și mă cheamă. De multe ori, tot cîmpul infinit al mării se acoperă parcă de dănțuitoare ce-și flutură

vălurile diafane în lună și joacă. Dantele albe îmi par spumele talazurilor și cîntări line de harfă, mîni de vis, ce trec visătoare pe strune, eternele cîntări ale apei...

Spre linia aceea caută ochii mei și așteaptă o lumină. Pe margine de apă ai fost născută tu, și de aci nestatornicia gîndurilor mele, de aci veșnica frămîntare, de aci fantazia de a clădi necontenit, precum clădește marea talazurile ei, ca în urmă să le dărîme iarăși.

După linia aceea ai lăsat tu visurile tale de copilă, întîile tale prietenii, toate dorurile tale, pe care eu astăzi trebuie să le trăiesc din nou, desigur.

A rămas ceva departe, o fășie de viață, care a trebuit să te urmărească atunci cînd m-ai născut pe mine, de nu mai am eu astîmpăr și nu mă pot împiedica să visez.

Fără de preget, gîndul meu arde și mă chinuiește; apropierile cele mai ciudate se fac într-o clipă ; simțiri ce nu le pricep mă încearcă ; lucruri ce nu le-am bănuit îmi par firești și o sete, o necurmată sete de iubire mă învinge.

Fără de vreme tu ți-ai închis ochii, și eu ți-am văzut așa de puțin dragile lumini aplecate peste mine ; fără de vreme mînele tale au încremenit și eu le-am simțit așa de puțin mîngîierea.

Gura ta a tăcut așa de curînd și farmecul vorbelor dulci, ce le poate spune o mamă, au sunat așa de puțin în auzul meu. De copil n-am avut nimănui să spun ce mă doare, ochii mei n-au avut către cine să se întoarcă, mînele mele spre cine să-și întindă deznădejdea.

Și tu erai duioasă, mamă... Puținele cărți ce au rămas de la tine, cu pagini însemnate pe margini, spun că ți-era drag să visezi, povestesc că te-au încîntat și pe tine vorbele sonore și ritmata cîntare a versurilor.

Ai visat și tu, și mi-ai lăsat partea asta și mie, hărăzindu-mi putința de a mă înduioșa și de a-mi aduce aminte de toate.

Aci însă am fost mai aproape de tine. Muezinul, ce iese în cerdacul minaretului cînd se face cerul violet spre seară, mi s-a părut firesc și cunoscut de cînd e lumea și nu știu de ce mînele lui întinse spre cer mi-au spus întotdeauna mai mult decît semnul crucei. Albele moschee m-au fermecat și m-au atras la pragul lor ; tristele și neîngrăditele cimitire, cu norodul lor de pietre îngropate în pămînt, mi-au povestit mai multe decît lespezile noastre...

Cu ochii tăi le văd eu, desigur, toate acestea, cu sufletul tău le simt, fără îndoială ; de aceea nu mi-e dragă luna, decît cînd se ridică în crai nou.

Și totuși, abia dacă pot să-mi aduc aminte cum era fața ta, căci o negură te învăluie și parcă din neguri e făcut și conturul tău...

Oglinda fermecată

Astă-noapte m-am trezit brusc din somn. Un vis straniu mă purtase pe tărîmuri necunoscute, pe care nici nu le-am văzut, nici nu m-am încumetat să le bănuiesc vreodată...

În rama ferestrei împodobite de perdele albe, cerul vînăt se ofilea peste arborii mari și o singură stea, albă ca o crizantemă uriașă, mai licărea stăruitoare departe, peste marea de coperișuri, în afundul nemărginirii.

Natura aevea pe care o priveam acum trezit din somn mi se părea străină. Arborii nu erau așa în visul meu, nici vînătul cer care se ofilea și în nemărginirea căruia înflorea o stea albă ca o crizantemă, nici fața mea pală pe care o resfrîngea apa albăstruie a oglinzii în orele acestea tîrzii de noapte.

Un tril însă căuta să mă cheme la realitate. O păsăruică, înșelată de acest zor de ziuă timpurie, îngăima undeva, în negrul unui umbrar, o sfioasă chemare, la care nu răspundea nimeni.

Un vînt apoi, ca trecerea unui demon nevăzut căruia i-ar fi fost frică singur în văzduh, și-a întins aripele și a împrăștiat mireasma grea a teilor.

Am lăsat deschis larg fereastra, în cuprinsul căreia alba crizantemă se desemna ca pe o mătase decolorată, încercînd s-adorm din nou și să rechem visul meu ; și visul supus voinței mele și-a reluat firul întrerupt...

Ținînd o oglindă rotundă în mînă, cel ce eram eu sau ființa mea din somn se făcea că descindeam lespezile de piatră ale casei noastre străvechi în care mă născusem și un zîmbet ciudat îmi lumină fața...

O dușmănie contra alcătuirii firești a lucrurilor fierbea în sufletul meu, monotonia acelorași

decoruri înălțate de ani și în care mă îngrădise o voință ce nu era a mea mă răzvrăteau. Înșiruirea liniară de oșteni disciplinați a plopilor ce se îndrumau veșnic spre arcul porții, fără a putea trece niciodată dincolo de ea, în largul cîmpului, spre libertate, mă chinuia parcă. Înalții duzi din fundul grădinii, ce stăteau de-atîta vreme ca două sentinele obosite, îndoindu-se din șele, privind departe, spre șesuri, fără să vadă nimic nou venind din golul orizontului, își tremurară nervos frunzișul, de bucurie, văzîndu-mă.

Și eu, sau alba mea ființă din somn, pășeam cu oglinda mea ca un dușman al eternelor forme și mă bucuram știind că voi putea să schimb fața naturii și că voi putea păși printre arbori și flori ca un dezrobitor.

Albă, luna se ridicase căutînd să furișeze o rază piezișe în oglinda mea, dar eu o țineam strînsă cu grijă la piept, ferind-o de lumini, pînă ce am ajuns pe înaltul unei coline, din vîrful căreia se vedeau zările. Nemișcate, priveliștile ce le știam din totdeauna dormeau sub feeria astrelor...

Și nu știu cum, atunci am ridicat oglinda sus cu amîndouă mîinile spre șiragul nemișcaților plopi, ale căror umbre dormeau ca niște drumeți obosiți pe albul aleelor.

Fulgerătoare o rază trecu, și apa moartă și verde a oglinzii s-a aprins deodată, ca un ochi redeșteptat sub o pleoapă în care mijește un straniu gînd. Și cît ai clipi, treziți din nemișcarea lor seculară, deșteptînd odată cu ei umbrele drumeților obosiți de pe albul aleelor, mari și greoi, uriașii plopi au prins să murmure mișcîndu-și argintul din creștete și fantomatici au pornit-o spre poarta închisă.

Împinse ca de un vînt puternic, canaturile vechi s-au zguduit scrîjnind din țîțîni, apoi s-au dat într-o parte cu vuiet, lovind pereții.

Și întîiul plop păși, iar după întîiul, înșiruirea uriașilor aplecîndu-și creștetele a urmat, trecînd sub arcul porții, chemată de puterea oglinzii mele.

Un rîs zgomotos umplu aerul și, ca într-o veselie tremurată de foi, nemișcații plopi, unul după altul, înaintară dezrobiți de farmecul meu și apoi se așezară roată împrejurul unui iaz adormit, în adîncul căruia se priviră mirați, ca unii ce-și vedeau pentru întîia oară chipul.

Gol rămăsese locul în urma lor, schimbînd priveliștea obișnuită a grădinii, care părea acum o față cunoscută din care ar fi ciuntit cineva o parte.

Tăcut apoi, am întins ochiul meu făcător de minuni, prinzînd în rotundul lui imaginea caselor părintești, întorcînd-o cu fața spre șes și cu dosul spre grădină...

Și iată că ferestrele casei străvechi, ca niște ochi sătuli de a fi privit de atîția ani aceiași copaci și aceleași straturi cu flori, s-au luminat și ele, părînd a privi lung și avid noua priveliște a șesului luminat de lună.

Vesele, ca și ochii mei, priveau geamurile bătrîne, după care într-un fund de odaie văpaia unei candeli ardea ca un iris de aur : o ușă deschisă, plină de un întunerec albastru, sta căscată parcă de mirare ; și împrejmuirea toată neputînd să-și vină locului față de atîta schimbare, se cumpănea căutînd să-și așeze liniile.

Ridicîndu-mi ochii din nou după isprava aceasta ciudată și văzînd sărmanii duzi din fundul grădinii, ce stăteau de atîta vreme ca două sentinele pe care nu venea nimeni să le schimbe, mi-am întins oglinda și i-am schimbat și pe dînșii, pe unul în locul celuilalt.

Și apoi, strîngîndu-mi cu grijă iar oglinda la piept, m-am așezat pe înaltul movilei ca să privesc cu mulțumire la cele ce făcusem.

În fundul cerului, albă luna se ridicase și ea și privea mirată, ea care le vede de atîta vreme toate și nu putea parcă să se armonizeze cu peisagiul acesta neobișnuit, părînd că e o podoabă aninată, așa într-o doară, de cineva fără gust și fără simțămînt artistic. Străină privea și pe fața ei

ironică se vedea cît de colo că-și dădea seama că ieșise din obișnuitul lucrurilor existente și, rușinată parcă de fapta mea, își trase un nor peste mască și se acoperi.

Iar așa, întunecat, peisagiul rămase și mai straniu.

Eu însă simțeam frumosul și în acest fel și mă gîndeam cu bucurie ce surprinși o să rămîie vecinii cînd se vor deștepta și vor vedea toate acestea. Schimbasem ordinea firească și mă bucuram de puterea mea, eram fericit ca un copil; și prețuind multa noutate ce puteam s-o aduc, mi-am coperit mulțumit ochiul luminos al oglinzii făcătoare de minuni și, strîngînd-o la piept, am pornit singur în lume ca s-o izbăvesc de urît și s-o fac să mai vadă și altfel lucrurile de cum le apucase din străbuni...

Dar cînd m-am trezit din somn și canavaua visului și-a destrămat urzeala, misteriosul meu talisman nu mai era nicăiri, fereastra mea întoarsă tot spre același orizont, spre care priveau ochii mei triști în fiecare dimineață, și eu tot același om pe care îl știu de mult și pe care nu-l pot scăpa de realitatea lucrurilor existente.

Fluturul morții

E un amurg misterios de toamnă, și umbra urcată în negrii chiparoși coboară încet și se întinde pe drumuri. Zgomotele vii au amuțit și numai șoaptele au ființă, foșnete de ramuri, murmure de foi, țîrîituri pierdute...

Și în cuprinsul acesta tăinuit ca o sihăstrie, acum cînd fluturii de ziuă și-au strîns aripele obosite și s-au strecurat în cuibul florilor ca să doarmă, numai miresmele și fluturii de noapte s-au trezit ca să rătăcească sub lună.

Copiii o știu aceasta și, în așteptarea întîiului zbor, s-au așezat cu bunicul pe lespezile scărilor calde încă de focul soarelui de peste zi. De o parte și de alta a lespezilor, florile roze de leandru înduioșează întunericul și se leagănă în vîrful crenguțelor șterse de umbră, parcă ar pluti în aer. O mireasmă amară a umplut văzduhul o clipă și apoi vîntul s-a îndulcit cu un miros de trandafir, s-a împrăștiat, ca să vie iarăși tainic să cădelnițeze pe rînd toate miresmele.

Și cînd luna, departe, în păinjenișul de ramuri, s-a aprins în fundul grădinii, ca un lampion fantastic, năruind simetria umbrelor statornicite, copiii cu glugile lor verzi prinse în vîrful nuielelor de trestie au coborît ușor, ca în fiecare seară, pe urma fluturilor de noapte.

Cu pași tainici și rari, iată-i pe catifeaua neagră a straturilor, trezind de-abia somnul florilor. Bătrînul a rămas sus pe scări cu barba lui albă ca omătul, iar ei aleargă pretutindeni, aducîndu-i din vreme în vreme prada culeasă.

Și acei ce poartă pe aripele lor diafane întunerecul, cît ține ziua făcîndu-se una cu scoarța copacilor ori cu pulberea cenușie a drumurilor, încep să zboare și ei bătînd aerul, zdrențe de

catifea și bucăți de mătase, cusuții cu fir și stropiții cu purpură, somnoroși întîi și nesiguri, mai vioi pe urmă și mai îndrăzneți, căutînd raza care cheamă și năluceşte, nectarul care îmbată și dă viață.

Un punct mișcător pătează aerul, murmură și trece. Și ca prin farmec, la răstimpuri, un crin își leagănă potirul alb mișcînd o umbră viorie, foi de trandafir se desfac și flutură ușor, aur de stînjenel se împrăștie în noapte. Nălucitori și capricioși, zugrăvind tumbe și arabescuri nebune, zboară hodiniții de peste zi, urcă în razele de lună, ating fața pămîntului, clătesc somnul florilor, și glugile verzi din vîrful trestiilor purtate de copii se ridică ici-colo și se abat din răzor în răzor, dispar la răscruci, pînă ce o rază misterioasă de lampă rănește cuprinsul și glasul bătrînului sună trăgănat și blajin : "La culcare, copii !"

Lumina lămpii se mișcă apoi, rumenind stîlpii albi ai cerdacului, dispare o clipă în umbră, și, deodată, rama unor ferești se luminează.

Înăuntru, în jurul unei mese rotunde, capetele blonde ale copiilor s-au apropiat de capul argintiu al bunicului, și mîinile lor ușoare, cu gesturi delicate, întinzînd rînd pe rînd aripele celor căzuți, au prins să se miște în lumina lămpii, îndemînatice și pline de băgare de seamă. O pulbere fină de pastel s-a risipit și joacă împrejurul lor, fețele înflorite de un zîmbet de mulțumire se luminează și vînătoarea nocturnă odată rînduită, stă acum să-și ia locul în cartoanele mari ale colecției de care e plină odaia.

În jurul lor, un miros vag de camforă plutește, iar pe pereți și pe mese, sub adăposturile de sticlă, o lume întreagă de fluturi, de aripi ușoare ce-au vîslit, plimbîndu-se din potir în potir, purtînd toate scînteierile curcubeelor și toate nuanțele și fantaziile infinitului, toate neamurile și felurimea gîngăniilor care țîrîiește în ierburi și cîntă la soare, cei de prin scorburi și cei de sub pămînt, vieți de o zi și străluciri de o clipă, pietre scumpe împrăștiate

în praful drumurilor, juvaeruri zburătoare, aripi pe care capriciul naturii și-a zugrăvit toate arabescurile, palete pe care au rămas culori uitate, senin de cer și beteală de lună, painjeniș de rază și urzeală de purpură, tot ce a strîns truda lor de pretutindeni, un întreg țintirim de aripi încremenite stau acuma așezate frumos, fiecare țintuite de un bold. Pretutindeni cărți și tabele, bocaluri și sticluțe, clopote de sticlă ce strălucesc, închisori de cleștare în care-și doarme somnul o gînganie infimă, ca un faraon sub o piramidă.

Și diafanele aripi încremenite pe totdeauna, țintuite în cruce, povestesc toate splendorile. Libelula cu ochii de peruzele și cu aripele fine, abia bănuite, ca de gază, amintește fața apelor în care se resfrînge cu zborul ei fulgerător, cocinele scînteind ca niște pietre pierdute dintr-un inel parcă îndoaie încă un firicel de iarbă ; cosașul cu picioarele strînse pentru salt spune de liniștea mohoarelor, îndoliatul greier cu cîntecul lui, de liniștea ce era la începutul lumilor, păiajenii cu picioarele lor încremenite de mătasa firului scăpat pe totdeauna...

Și toată răcoarea pădurilor se ridică parcă, stârnită de bietele aripi, toată lumea florilor și tot murmurul dumbrăvilor.

Pe o aripă doarme ochiul misterios ce mijește pe cozile de păun, altul e făcut ca dintr-o frîntură de rochie de bal, pe o catifea a uitat cineva cîteva rubinuri, praf de chilimbar a tivit marginile altuia, o întreagă orgie de forme și de culori, un vis scăpat dintr-o narghilea, un poem visat de un poet nebun... Veșnic în căutarea speciei rare, a exemplarului unic care lipsește încă, a noutăților pe care le creează și le distruge mereu bizarul spirit al naturii, de ani de zile bătrînul entomologist adună, rînduiește, clasează în vederea întregirii operei lui începute.

Acum bucuria ce-o avea de-a umbla singur i-au luat-o anii mulți, și cum puterile nu-l mai ajutau, el

a insuflat-o copiilor, și, în timp ce clasează, aleargă ei pentru dînsul, aducîndu-i prada culeasă.

Fiecare zi și fiecare seară își aduce tributul ei, și colecțiile se împlinesc cu încetul. Un singur flutur de noapte îi lipsește, și ochii lui bătrîni privesc cu părere de rău și cu un fel de sfială la locul rămas gol ce i l-a păstrat și care strălucește alb în mijlocul unui carton.

Lampa s-a stins apoi, și în zori, cînd fluturii de noapte și-au strîns aripele obosite prefăcîndu-se din nou una cu coaja copacilor și cu pulberea drumului, cei de ziuă s-au trezit la rîndul lor și au umplut de veselie cuprinsul grădinii. Fiecare floare se pleacă și-și leagănă grațios capul, una picură o lacrimă, alta se îndoaie și se scutură ca vrînd să scape de o povară, și atunci, un albăstrel își întinde aripele și zboară tulburat, ca un gînd ascuns din cuprinsul floarei. Ar veni la loc, și nu cutează. Nehotărît stă o secundă în aer, ca o frîntură de senin, apoi fulgeră și se mistuie în cuprinsul albastru. Din cuibul unei gherghine, o flacără verde pîlpîie și se înalță și ea, bilete albe zboară schimbîndu-și locul ca niște gînduri de dragoste, și iată o frîntură de steag, iată și o fundă roză ce și-a luat zborul de pe cine știe ce umăr de femeie.

Goana după nectar începe și din 'naltul ramurilor, din umbra scorburilor, din împărăția florilor, din pădurea măruntă și deasă a ierburilor, de pe cîmpuri și de prin livezi, cei ce poartă toate vestmintele coboară, vîslesc aerul în tumbe fantastice, se alătură și se alungă ca totdeauna, neodihniți și îmbătați de bunătatea soarelui și dărnicia vieții.

Și iată capetele blonde, din nou, cu bătrînul sub ramuri.

Sub umbrarul unui tei, lîngă șipotul care murmură necurmat și sună mai încet sau mai tare, după cum bate vîntul, bătrînul cu o carte în mînă s-a așezat și privește lumea felurită pe care o cunoaște în toate tainele ei. O seninătate fără

margini i se zugrăvește pe față, și sufletul lui, ca o oglindă liniștită, resfrînge împăcat colțul de natură în care și-a trăit anii.

Copiii au umplut grădina cu rîsetele lor vesele, boschetele au răsunat de ecouri și chemări, și nevinovata vînătoare după gîngănii și zburătoare a reînceput. Rîndunele își scriu virgulele lor în aer. Și tot soiul de ciripiri și de zgomote confuze, prefăcute într-un singur sunet, au prins să vibreze ca o strună întinsă pe care ar trece cineva un deget distrat. Cu ochii lui aproape stinși de a fi privit atîta strălucire, de la un timp, bătrînul își lăsă cartea din mînă și privi trist, gîndindu-se că poate în curînd va trebui să plece aiurea, și colecțiile lui se vor risipi fără să-și fi putut isprăvi lucrarea de atîția ani începută. O slăbiciune îl cuprinse, și cum se gîndea așa, la veșnicile transformări ale naturii, deodată, un punct năluci în aer, departe, se mări și trecu pe dinaintea lui ca o flacără. O clipire de ochi îi însenină vederea, iar cînd privi, punctul era la loc și altă flacără trecu pe dinaintea lui. Și alte flăcări jucară, două cîte două, trei cîte trei, urmînd aceeași linie. Veneau flăcările călătoare, rănind cuprinsul verde, jucau înaintea lui și dispăreau ca prin farmec. Roșii și albastre veneau straniile flăcări, galbene și purpurii, negre și albe jucau, de la răsărit spre apus, chemate parcă de o tainică putere, gonite de cine știe ce mîini nevăzute. Fără să se oprească pe un ram, fără a se coborî pe o floare, ca zorit de cineva din urmă, trecea șivoiul de flăcări, iradiind aerul cu toate culorile.

Zîmbind, bătrînul chemă copiii și le arătă migrațiunea aceasta ciudată de flăcări, norodul acesta de văpăi ce pornia în surgun aiurea din țara lui, împins de cine știe ce forță oarbă, căci hrană pentru el e pretutindeni și culcușurile, gata așternute de Dumnezeu.

Uimiți priviră copiii, și glugile verzi se ridicară să abată șivoiul în mers. Ca o ploaie de petale fantastice scuturate din copaci după furtună,

pământul se acoperi în jurul lor de aripi strivite, dar trîmba de lumină, sus, se făcea la loc, și cei scăpați își urmau fantomatic drumul fără a mai privi în urma lor.

Astfel trecea timpul lăsîndu-și cortinele lui albe și negre peste săhăstria aceasta fericită, fiecare clipă aducîndu-și întîmplarea ei neașteptată și noul oaspe din lumea felurită a gîngăniilor.

Singur fluturul mult așteptat rămînea nevăzut și tăinuit de toate privirile, ca și cum, obosit de sfera noastră, și-ar fi întins aripile spre alte lumi, unde e mai adînc somnul și mai netulburată hodina. Dar într-o zi rîsetele clare ale copiilor nu mai răsunară în grădină, și bătrînul cu barba lui albă, tăiată ca dintr-un giulgiu, nu mai apăru ca de obicei în capul scărilor.

Vîntul singur, ca un uriaș nebun, trecea răscolind cu mînele lui nevăzute creștetele copacilor bătrîni. Foi moarte se împrăștiau și un murmur adînc, ca un oftat de orgă, cînta din scorbură în scorbură.

Și cînd vîntul contenea, ramuri și foi, ierburi și flori rămîneau rigide, oprindu-și parcă viața.

Era ca o încetare subită a sevei, o cădere pripită în somn, o întrerupere letargică a puterilor.

Și în mîhnirea aceasta întunecată ce se strîngea împrejurul căsuței, umbra se rumeni deodată ca de înflorirea unui nufăr. Sub abajurul ei galben, ochiul de aur al lămpii luci pe o mescioară la căpătîiul bătrînului.

În jurul mesei rotunde, în lumea aceea de aripi diafane încremenite pentru totdeauna, copiii, cu capetele alăturate, răsfoiau o carte privind din cînd în cînd cu grijă spre patul bolnavului.

O undă de vînt trecînd ca un suflu misterios umflă o perdea. Și cum ochii bătrînului se ridicară, deodată o umbră năluci ca o cruce pe zid și se stinse. Un foșnet de aripi bătu apoi și un flutur uriaș, dînd un țipăt straniu, se opri nehotărât, ca orbit de lumină, în rama ferestilor, și intră în odaie.

Umbra jucă din nou, mutîndu-se de ici-colo deasupra capetelor copiilor, roti în cercuri mari bătînd zidurile și se lasă lin pe fruntea palidă a bolnavului.

Afară copacii fremătară lung, iar cel sărutat de moarte, recunoscînd în musafirul acesta tîrziu pe cel ce vine să facă întuneric, luă frîntura de noapte ce i se așezase pe frunte și, privind o clipă trist la stigmatul alb al fluturului, chemă pe copii lîngă el și le zise : "Iată și cel mult așteptat !"

Table of Contents

Mama
Oglinda fermecată
Fluturul morții

Table of Contents

Mama	2
Oglinda fermecată	5
Fluturul morții	9